

1131

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 grudnia 1998 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie dozoru technicznego.

Na podstawie art. 4 ust. 3, art. 29 ust. 1 i art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 19 listopada 1987 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. Nr 36, poz. 202, z 1995 r. Nr 104, poz. 515, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i z 1997 r. Nr 64, poz. 406, Nr 88, poz. 554 i Nr 141, poz. 943) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1988 r. w sprawie dozoru technicznego (Dz. U. z 1989 r. Nr 1, poz. 3 i z 1990 r. Nr 89, poz. 521) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) w pkt 1:

— lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) zbiorniki stałe o iloczynie nadciśnienia i pojemności wyższym od $0,005 \text{ MPa} \times \text{m}^3$, przeznaczone do magazynowania cieczy lub gazów albo do prowadzenia w nich procesu technologicznego pod ciśnieniem wyższym od $0,05 \text{ MPa}$, w tym również stabilizatory pary oraz wymienniki ciepła i wytwarzacze pary, tj. zbiorniki złożone z dwóch lub więcej przestrzeni oddzielonych ściankami, przeznaczone do wymiany ciepła między przepływającymi czynnikami,

d) zbiorniki o pojemności powyżej 350 cm^3 , przenośne i transportowe, przeznaczone do magazynowania cieczy lub gazów, zmieniające miejsce między napełnianiem i opróżnianiem, z wyłączeniem zbiorników do napojów gazowanych,”

— w lit. f) skreśla się wyrazy „w blokach energetycznych”,

— dodaje się lit. g) w brzmieniu:

„g) rurociągi przesyłowe i technologiczne, w części stanowiącej urządzenia techniczne w rozumieniu przepisów o dozorcze technicznym, do materiałów niebezpiecznych o właściwościach trujących, żrących i palnych pod ciśnieniem wyższym niż $0,05 \text{ MPa}$ i średnicy nominalnej większej niż DN 25 wyprodukowane lub przebudowywane po dniu wejścia w życie rozporządzenia, przeznaczone do:

— gazów sprężonych, gazów skroplonych, gazów rozpuszczonych pod ciśnieniem, par oraz tych cieczy, dla których nadciśnienie pary przy najwyższej

dopuszczalnej temperaturze jest wyższe niż $0,05 \text{ MPa}$,

— cieczy, których pary przy najwyższej dopuszczalnej temperaturze mają nadciśnienie niższe niż $0,05 \text{ MPa}$, jeżeli iloczyn nadciśnienia cieczy i średnicy nominalnej rurociągu DN jest większy niż $200 \text{ MPa} \times \text{mm}$,”

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zbiorniki bezciśnieniowe i zbiorniki ciśnieniowe o ciśnieniu nie wyższym niż $0,05 \text{ MPa}$, przeznaczone do magazynowania materiałów niebezpiecznych o właściwościach trujących lub żrących oraz materiałów ciekłych zapalnych, których prężność pary w temperaturze 50°C nie jest większa niż $0,3 \text{ MPa}$, a temperatura zapłonu nie wyższa niż 61°C , oraz przewozu tych materiałów, dopuszczonego na podstawie odrębnych przepisów,”

c) w pkt 3 dodaje się lit. j) w brzmieniu:

„j) dźwigniki przeznaczone do przemieszczania ładunków w pionie za pośrednictwem sztywnego elementu,”

d) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) przenośniki, tj. środki transportu o zasięgu ograniczonym i ruchu ciągłym, przeznaczone do przemieszczania osób lub materiałów niebezpiecznych w pionie, w poziomie, w pionie i poziomie, pod kątem lub o ruchu obrotowym, a w szczególności:

a) przenośniki kabinowe i krzeselkowe,

b) schody ruchome,

c) chodniki ruchome,”

e) w pkt 6 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 7—9 w brzmieniu:

„7) urządzenia do napełniania i opróżniania zbiorników transportowych,

8) urządzenia do morskich prac podwodnych,

9) pomosty ruchome z zespołami napędowymi w przystaniach promowych.”;

2) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. Specjalistycznemu dozorcze technicznemu organów wojskowego dozoru technicznego

podlegają urządzenia techniczne zainstalowane lub użytkowane na terenie wojskowych obiektów zamkniętych w jednostkach organizacyjnych nadzorowanych, podległych lub podporządkowanych Ministrowi Obrony Narodowej oraz urządzenia techniczne o szczególnej konstrukcji, sposobie eksploatacji lub przeznaczeniu, zainstalowane lub użytkowane w jednostkach wojskowych nadzorowa-

nych, podległych lub podporządkowanych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz w jednostkach organizacyjnych Straży Granicznej."

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

1132

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 grudnia 1998 r.

w sprawie określenia wysokości opłat przeznaczonych na dopłaty do eksportu cukru oraz zasad stosowania dopłat do cukru wyeksportowanego, w ramach kwoty B, w 1999 r.

Na podstawie art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 26 sierpnia 1994 r. o regulacji rynku cukru i przekształceniach własnościowych w przemyśle cukrowniczym (Dz. U. Nr 98, poz. 473, z 1996 r. Nr 152, poz. 724 i z 1997 r. Nr 121, poz. 770) zarządza się, co następuje:

§ 1. Opłaty przewidziane na dopłaty do eksportu producentom cukru, w ramach kwoty B, wnoszone przez podmioty nabywające cukier od producentów cukru na zaopatrzenie rynku krajowego w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 1999 r., wynoszą 2,0% wartości zakupionego cukru.

§ 2. Dopłata do eksportu 1 tony cukru stanowi ilość łącznej kwoty zgromadzonych od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 1999 r. środków, o których mowa w § 1, powiększonej o nie wykorzystane środki na dopłaty do eksportu cukru producentom cukru w okresie przed dniem wejścia w życie rozporządzenia i podzielonej przez ilość wyeksportowanego w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 1999 r. cukru, w ramach kwoty B, z zastrzeżeniem § 3 i 6.

§ 3. Dopłata do eksportu 1 tony cukru dla określonego producenta cukru nie może być wyższa niż różnica między minimalną ceną zbytu cukru na rynku krajowym, obowiązującą w dniu zawarcia transakcji między eksporterem a importerem, a średnią ceną cukru białego na giełdzie londyńskiej w tygodniu poprzedzającym zawarcie transakcji.

§ 4. Dopłaty dotyczą eksportu cukru z buraka cukrowego.

§ 5. 1. Producenci cukru otrzymują zaliczkowe dopłaty w wysokości 160 zł do każdej wyeksportowanej tony cukru w okresie jednego miesiąca od dnia złożenia wniosku o dopłatę, zwanego dalej

„wnioskiem”, w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

2. Wniosek powinien zawierać następujące informacje:

- 1) nazwę i siedzibę producenta cukru,
- 2) nazwę i siedzibę eksportera cukru, jeżeli nie jest on producentem cukru,
- 3) nazwę i siedzibę importera cukru,
- 4) datę zawarcia umowy sprzedaży pomiędzy eksporterem cukru i importerem cukru,
- 5) ilość wyeksportowanego cukru.

3. Do wniosku powinien zostać załączony Jednolity Dokument Administracyjny (SAD).

4. Wniosek należy złożyć najpóźniej do dnia 31 stycznia 2000 r.

5. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa dokona końcowego rozliczenia i przekazania dopłat do eksportu cukru do dnia 31 marca 2000 r. Dopłaty te będą realizowane przez Agencję do wysokości środków pochodzących z opłat, o których mowa w § 1, zgromadzonych na wydzielonym rachunku Agencji.

§ 6. Dopłaty do eksportu cukru nie przysługują w przypadku:

- 1) jego eksportu do krajów, z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła umowy o niestosowaniu dopłat do eksportu cukru,
- 2) złożenia wniosku po terminie określonym w § 5 ust. 4.